

Grund til at tro, at den ikke skulde give det samme eller mere i den øvrige Del af Finansaaret, og at den ikke skulde indbringe dette eller mere i det kommende Finansaar. Hvad Ølafgiften angaar, har den i de 6 første Maaneder af dette Finansaar givet 4,6 Mill. Kr., og Indtægten er anslaaet til 8,6 Mill., det vil altsaa sige, at selv om der indkommer betydeligt mindre i de følgende 6 Maaneder af indeværende Finansaar, vil dog det budgetterede Beløb indgaa, og saa er der ikke stor Grund til at tro, at ikke ogsaa Ølskatten skulde give mindst det Beløb, den er anslaaet til for det næste Finansaar.

Med Hensyn til disse to Skatter, hvis Udbytte jeg mener er anslaaet ædrueligt — om jeg tør bruge dette Udtryk om dem overfor Afholdsfolk —, skal jeg endnu gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) udtalte, at han vel troede, at Spiritusafgiften vilde gaa ind med det anslaaede Beløb, men Ølskatten syntes ham at være vigende. Dertil vil jeg sige, at det er naturligvis rigtigt, at der synes at være en mindre Stigning, end der tidligere har været i Ølskatten, ogsaa af den Grund, at der jo er lagt i saa høj Grad paa Halvflasken. Men ogsaa af en almindeligere Grund, som det ærede Medlem ikke kom ind paa, og det er den, at de, som drikker Spiritus, er nødte dertil, fordi der, saa vidt jeg ved, intet Surrogat er derfor. Derimod kan Folk drikke Øl, som ikke er afgiftspligtigt, og Bryggerierne lægger den allerstørste Vægt paa at brygge saadant Øl for at beholde hele deres Klientel og Afsætning ubeskaaret; derfor bliver der nødvendigvis ikke den Konstans i Forbruget af Øl, som der kan være i Forbruget af Spiritus.

Det ærede Medlem for Otterup-Kredsen (Kristiansen) udtalte, at jeg havde ytret Glæde over, at der under Alarmeringsøvelserne var drukket saa meget Øl, fordi Udgiften ved Øvelserne derved kunde formindskes noget for Staten. Dertil skal jeg svare, at jeg har ikke udtrykt den allerfjerneste Glæde. Overhovedet er Følelse og Moral Finansministeriet som saadant ganske fremmed. Ogsaa derfor er det mig umuligt at udtale mig om det ærede Medlems almindelige Betragtninger over Afhold og Maadehold og Spiritusforbrug. Jeg har nok en Mening derom, men jeg kan ikke se, det er nødvendigt at udtale denne, ogsaa fordi det almindelige Forbud, som en Gang skal komme, jo dog ikke vil komme før paa en Tid, da jeg ikke tør vente som Rigsdagsmand at skulle af-

give min Stemme derom. Hvorledes jeg vilde afgive den nu, nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl om. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at hvis der var 40,000 Mand indkaldt i København, og hver drak for 1 Kr. Øl — og meget mere har enhver vel ikke anvendt i Gennemsnit —, bliver Indtægten kun 40,000 Kr. Det ærede Medlem vil altsaa se, at til at afholde Udgiften ved Alarmeringsøvelserne vil Skatten af dette Beløb ingenlunde forslaa. I rent fiskal Henseende — og det er jo det eneste, Finansministeren har at gøre med — vil dette Alkoholforbrug ikke have nogen som helst Betydning.

Jeg har endnu nogle ganske faa Bemærkninger til det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen. Den ene angaar den Henstilling, han rettede til mig med Hensyn til Salg af Statsobligationer hvis jeg atter skulde faa at gøre hermed. Det ærede Medlem opfordrede mig til, naar der paa ny skulde sælges indenlandske Statsobligationer, da at lade Finansministeriet selv afsætte Obligationerne og ikke henvende sig til en Bank, som tog dem alle paa en Gang. Jeg tror ikke, at jeg, hvis jeg faar med den Sag at gøre paa ny, vil følge det ærede Medlems Henstilling. Det vilde neppe være formaalstjenligt for Staten direkte at sælge Obligationerne i smaa Partier rundt omkring, ogsaa af den Grund, at Finansministeriet jo ingen Myndighed har over de Institutioner, der kunde være Tale om vilde aftage Obligationerne. Naar Finansministeriet ikke kan optræde med Myndighed, tror jeg ikke, det er nyttigt, at det forsøger at optræde som en Art Bank. Der er jo Lande, hvor Finansstyrelsen virkelig har Indflydelse i Bankverdenen. Mig har det altid forekommet underligt, at Finansministeriet ikke havde en saadan herhjemme, end ikke overfor Nationalbanken, skønt Regeringen har Indflydelse paa, hvem der er Bankens Direktører. I samme Øjeblik disse Direktører har faaet deres Udnævnelse og har forladt Ministeriet, synes de ganske at glemme deres Oprindelse og kun at føle som Nationalbankdirektører, hvilket jeg i og for sig ikke synes er i Overensstemmelse med Lovens Aand — jeg vil ikke paastaa, at det er i Strid med Lovens Bogstav. I Virkeligheden burde det være saadan, at Direktørerne i Nationalbanken som Repræsentanter for Statsstyrelsen, som valgte af Regeringen, ogsaa skulde have en vis Kontakt med Ministeriet. Men noget saadant er ikke og har, saa vidt jeg ved, aldrig været Tilfældet.

Dernæst maa jeg desværre endnu henvende nogle Ord til det ærede Medlem om